

I Slutningen af sin Forelæggelsestale anbefalede *Statsministeren* en lidenskabsløs Forhandling om Sagen, der forekom ham at være et Udtryk for Tidens Krav og for, hvad henved 20 Aars Erfaringer havde vist Nødvendigheden af. Den Opfattelse, der havde bredt sig i visse Kredse af Befolkningen, at Parlamentarismen ikke evnede noget, bundede i Virkeligheden i, at Landstingets Flertal havde haft Magt til at hindre Forslag, der var vedtaget i Folketinget, ligesom det ogsaa havde Magt til at rejse rent principielle Uoverensstemmelser om økonomiske og politiske Spørgsmaal. Tiden krævede i mange Tilfælde ikke alene Handling, men hurtig Handling, og derfor Handlekraft, men den Handlekraft, som Rigsdag og Regering skulde og burde være i Besiddelse af, lammedes, naar en Afdeling af Rigsdagen, anderledes farvet end Folketinget, kunde hindre Arbejdets Gang. »Der er for mig ingen Tvivl om, at før eller senere gennemføres denne Løsning, uden at megen Forhandling derom er nødvendig; derfor forekommer det mig, at man i den rødlige Udviklings Interesse burde foretrække en lidenskabsløs Forhandling nu om denne Sags Ordning, saaledes at megen Bitterhed og Strid maaske derigennem kan undgaaes.«

Sagen var til 1. Behandling i *Folketinget* den 21. og 22. November. *Socialdemokraternes* Ordfører, *Alsing Andersen*, gjorde gældende, at Landstingets lange Valgperiode, Institutionen de tingvalgte og den »omtrentlige Uopløselighed« gav Landstinget »et grundlovfæstet Privilegium paa at være bag efter Tiden«. Naar denne Urimelighed forsvandt, vilde man i vide Kredse finde Tinget overflødig; i begge Tilfælde blev det konsekvente Resultat: Landstingets Afskaffelse. Endvidere pegede Taleren paa, at man var ude over den Tid, da Valgretsalderens Højde virkede som en konservativ Garanti; paa Grundlag af Stemmetallene ved de to sidste Landstingsvalg, hvor de 2 nuværende Regeringspartier fik 502 576 Stemmer, medens Oppositionspartierne i Landstinget kun fik 496 306 Stemmer, burde Regeringen i Virkeligheden have Flertal ogsaa i Landstinget, hvor Oppositionen nu raadede over 41 Mandater. Efter at have kritiseret Landstingets Stilling til en Række Lovforslag: om Husleje, Hjælp til arbejdsløse, Lærlingelov og Tilsyn med Herberger samt dets Behandling af Konventioner om Børns Arbejde i Landbruget og ugentlig Hviledag i Industrien vendte Taleren sig til sidst mod den Opfattelse, der krævede en særlig Beskyttelse af Mindretallene. Et Flertal burde lytte til Mindretallenes Røst, men Grundlaget maatte være det demokratiske Grundlag: Flertalsstyret hvilende paa Folkets frie Ret til at dømme de politiske Anskuelser imellem og med